

МАЛЯТКО

ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМУ ДЛЯ ДОШКІЛЬНЯТ № 9 вересень 1968

Вірш Платона ВОРОНЬКА *Малюнок Віктора КАВУНА*

ОСІНЬ

Осінь брала
Відра золоті,
Пшениці озимі
Поливала...
Потім сіла
На людській путі
І зернята
Дітям роздавала,
Не прості зернята—
Золоті.

Оповідання Віри КАРАСЬОВОЇ *Малюнок Лариси СЕМЕНОВОЇ*

ТОСИНА ВЕРБИЧКА

Це було напровесні. Тося принесла в дитячий садок вербового прутика й поставила в пляшку з водою.

Згодом прутик пустив тонкі, схожі на білі ниточки, корінчики. Тося посадила прутика в саду і так старанно доглядала його, що невдовзі він зазеленів і під осінь став мало не вдвоє довший. А Тося за літо теж підросла й першого вересня пішла до школи. На прощання вона сказала меншим дітям:

— Гарненько порядкуйте коло моєї вербички! Я навідуватимусь до неї.

Зразу по тому школярка Тося часто прибігала в дитячий садок побачитися з вихователькою Софією Іванівною та подивитись на своє деревце. А потім з'явилися в неї нові друзі й чимало інших справ. Вона вже не приходила в садок, ба навіть забула за нього.

Минуло кілька років. І от якось Тося згадала про свою вихователька і захотіла побачитися з нею.

Цього дня сонце пекло немилосердно. Тося підійшла до знайомого будинку, прочинила хвірточку й опинилася просто в саду. Тут вона уздріла Софію Іванівну. Вихователька сиділа в густому прохолодному затінку, в оточенні дітей, і вголос читала книжку.

Першої миті Софія Іванівна не впізнала Тосі. А потім зраділа і сказала дітям:

— Познайомтеся, діти. Це Тося. Та сама Тося, що посадила колись нашу вербичку.— І Софія Іванівна кивнула в бік розлогого дерева, у затінку котрого всі сиділи.

— Невже це моя маленька вербичка! — дивом здивувалась Тося. — Просто не віриться. Коли це вона встигла так вирости!

— Ми її гарно доглядали, оберігали її, от вона й росла, старалася, — мовила Софія Іванівна. — А тебе ми частенько згадували. І за те, що ти посадила вербичку, казали спасибі.

Переклав з російської Василь ЛИСЕНКО

Написав Петро ВАСИЛЕНКО

Я ЛІТЕРИ ЗНАЮ, СКЛАДАЮ СЛОВА:
МИР, ЛЕНІН, МОСКВА,
МАМА, ТАТО, БАБУСЯ.
І СКОРО СЛОВА ЦІ ПИСАТИ НАВЧУСЯ.

ЗАГАДКА

МАЛИЙ КОНИК
ІЗ ЧОРНОГО
ОЗЕРЦЯ ВОДУ
БЕРЕ
ТА БІЛЕ ПОЛЕ
ПОЛИВАЄ

(ПЕРО, ЧОРНИЛО, ПАПІР)

ВІД НАУКИ РОЗУМНІ І РУКИ

Малюнки Едуарда КОЛЕСОВА

Купили першокласникам: ранців .2.., букварів .2..., зошитів .4.., олівців ..6.., пеналів 2... Полічив їх! Постав замість крапок цифри! А тепер скажи, скільки учнів піде до школи!

Знайди стежечку, яка допоможе прочитати назву будинку, що чекає на тебе першого вересня.

Русявий непокірний чубок. Як озерцята, голубі, до всього допитливі очі. Кирпатенький ніс... Це і є Василько Мінелук. Живе він неподалік від Києва, в селі Тарасівщині, що горнеться до поля і перелісків. Василько любить навідувати їх, затівати з хлопцями ігри. Та найбільше він любить ліпити з пластиліну. Гляньте, якого гарного кораблика, танка й гусака подарував нам Василько.

Цього року він іде в перший клас. Бажаємо Василькові та його ровесникам цікавої щасливої путі.

Калинка та Малятко

Вірш Тамари КОЛОМІЄЦЬ

У ЮРКОВОМУ ПОРТФЕЛІ

У Юрковому портфелі —
Дві коробки карамелі.
У новім пеналі —
Цвяхи та ухналі.
Ще поклав він їжака,
Заводного літака.
Два з повидлом пиріжки,
Пістолет залізний...
Ну, а зошити й книжки
У портфель не влізли.

Оповідання Андрія М'ЯСТКІВСЬКОГО *Намалював Вячеслав ЛЕГКОБИТ*

ЯК ІТИ ДО МОЄЇ БАБУСІ...

Як іти до моєї бабусі Христі, то через річечку треба, кладкою. Там верби до води посхилялися. Тополя коло верб висока — до самого неба. До кладки — стежечкою через сіножать. А на кладці так добре! Станеш під вербою, гойднеш кладку ногами, а вона хлюп-хлюп... Хвилі по річечці розбігаються, білі лілеї в берегах похитуються. А тебе то вгору, то вниз, наче ось-ось злетиш над сіножаттю.

Я кожного дня ходжу до бабусі Христі. Вона тобі і горіхів, і цукерок — їж, Сергійку. А в неділю, як був базар, солом'яного брилика купила.

Тільки той Гриць, що хата стоїть там, де до кладки повертати... Такий злий той Гриць! На носі ряботиння. А великий, більший за мене. Побачить, що йду до бабусі, — і вже переді мною. Насупиться і:

— Стій! Чого йдеш?

Гляди, ще й побіжить, ще й з кулачиськами... Добре, як дядько який або тітка йдуть попереду. Наздожену і хвостиком за ними. Тоді Гриць мовчить, не чіпає — боїться, що старші заступляться. А оце вчора йшов дядько Мартин і перед самим Грицевим подвір'ям до когось із сусідів завернув. Лишився я сам, а Гриць, як із-під землі:

— Чого йдеш?

Тікати нікуди. Кривдно мені стало, так кривдно, бо якби я його хоч словом зайняв. Але годі, думаю, боятися. Що буде, те буде. Я й собі насупився, стиснув кулаки, підступаюся до нього і собі так грізно:

— А ти чого стоїш? Чого стоїш на стежці?

— Бо...

— Ну, кажи!

— Бо стою...

— А я йду, бо йду, — кажу йому твердо.

— То йди... Хіба я що? — відступився із стежки.

Я оглянувся, а він питає:

— Як тебе звати?

— Сергійко.

— А я — Гриць. Ходімо разом на кладку.

— Ходімо!

А там так гарно! Ми лілей нарвали, бабусі Христі однесли. Вона і Грицькові цукерок дала.

Малюнок Анатолія ГОЛУБЄВА

«Напаслася коза, прийшла додому і заспівала біля дверей...» Як вона співала, хто її підслухав і що потім вийшло — розкажіть самі. А як казка називається! Згадали!

Народні норвезькі пісеньки

ТИ ТА Я

Ти та я та ми з тобою
Помандруємо рікою
У надійнім кораблі —
Дерев'янім постолі.
А по тому,
А по тому
По простору
По морському
В Англію приплинемо,
Музиканта стрінемо.
І тоді заграє нам
Музикант такої,
Щоб ногам,
Щоб ногам
Не було спокою!..
А по тому,
А по тому
Помандруємо додому
У надійнім кораблі —
Дерев'янім постолі.

ТРОЄ ТРОЛІВ-МОВЧУНІВ

Троє тролів
Проживали
На вершинах
Дальніх гір.
У гурті
Не нудьгували,
Хоч мовчали
З давніх пір.
Але раптом —
Що за диво! —
Без ніяких
Без причин
Прокотивсь
Горами гуркіт.
— Що за шум? —
Спитав один.
Та затих
Той гуркіт грізний,
Знову тиша
В царстві снів.
Двісті літ пройшло в мовчанні.
— Миша! —
Другий відповів.
А коли іще століття
Пропливло по хвилях рік,
Третій троль сказав:
— Прощайте!
Страх ненавиджу базік!

Переклала Тамара КОЛОМІЄЦЬ

Намалював Олег ЖИВОТКОВ

Розповіла Галина ДЕМЧЕНКО

У ЛІСІ, ЛІСІ...

Прокидається сонце, дерева, пташки. Прокидається ліс. Встає і дідусь ЛЕЛЮК Іван Олексійович. У росі сонні кущі, трави. Заросилися ноги. Дідусь неквапно простує лісом. Берізки й модрини, які він, здається, не так давно посадив, розрослися, покремезнішали і тепер шелестять замріяно і привітно. А он усихає дуб. Жаль його... Та доведеться зрізати. Біля нього, старого, пробився паросток з двома вушками, як у зайчика. То молодий дубок. Зміна...

Раптом з-під самісіньких ніг — пурх! Видать, гніздо. Обережно розгортає дідусь стебельця нечуйвітра. Так і є. Гарненьке, затишне кубельце, при самій землі. Яєчок — шестерко. «Всі, всі, всі», — кричить і жаліється лісовий жайвір. Та всі, всі будуть цілі. От лише аби до лісу дітлахи не водили «тузиків», «піратів», «рябків». Віднайде собака нюхом гніздо — лихо пташці буде. Звернув дідусь убік. Пташечка — шурх у гніздо. А дідусь — далі. Ще чимало треба пройти йому, ліс оглянути, зарубки на деревах поставити. Коли це: «Гур-гур-гур-гур!» — проторохтів вертоліт над лісом. Пілот Літуновський і собі вартує, щоб пожежа де не розгулялася. Помахати б йому, так не побачить з-за густої зеленої крівлі. Хай уже ліс йому вітами киває. Кличе до себе. Гарно ж тут! І завжди привітно. У найбільшу спеку — прохолода, розкіш. Від того, що є ліс,— і поле краще родить. Люблять люди ліс. А він і радий пригощати їх грибами, ягодами, медом. Ще й квітів оберемок подарує, трав різних лікарських — на довголіття, на здоров'я!

В потаємних хащах лісу живуть великі, сильні лосі, козулі, борсуки, білки. Ото якось відбилося від мамки мале лосеня. Іван Олексійович приніс його до свого двору і разом із своєю господинею, тітонькою Ганною, виходив. Поїли молоком, свіжого гілля приносили. Диви який виріс! Тепер лосів у Білодібровному лісництві ого скільки! З цікавістю зупиниться часом котрий і малими очицями проводжає дідуся. Все тут дідусеві рідне, знайоме. Всі його знають і вітають завше ласкаво, привітно, бо дідусь нікого не скривдив, хоч і багато, багато днів і років прожив у цьому лісі.

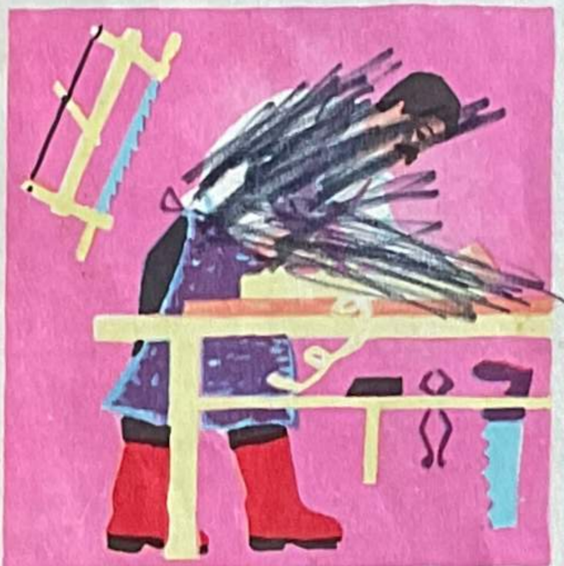

Малюнки Галини СОКИРИНСЬКОЇ

15·28

Де і ким працюють Петриків татко, Марійчин, Юрасиків татко і Оленчина мама? Що вони роблять?

Малюнки Віктора КАВУНА

Індекс 74304

Журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке)

Обкладинка Володимира РЕШЕТОВА

Макет Олега ЖИВОТКОВА

Рік видання дев'ятий № 9 (105).

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Телефони 24-35-81, 24-72-01, 25-50-63.

Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп.

Підписано до друку 5.VIII 68 р. Зам. 03476.
Друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68.
Папір $84 \times 108^{1}/_{16}$. Тираж 550 000 прим.

Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94.